

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget.

N° 5

Tredie Møde.

Løverdagen den 2den Februar.

(Fortf.)

Naar Anklageren har tilveiebragt de Dpløisninger og Documenter, han anseer tilstrækkelige, har han at fremlægge dem i et Møde i Rigsretten tilligemed en Fortegnelse over samme, hvorefter de overleveres Tiltalte eller hans Forsvarer, for at de kunne gjøre sig bekendt med dem. Derimod fremlægges Anklageren intet skriftligt Indlæg. Kunne Documenterne efter deres Beskaffenhed ikke udleveres til Tiltalte eller hans Forsvarer, maa de fremlægges til deres Gjennemsyn i en passende Tid paa et saadant Sted og under et saadant Tilsyn, som Retten finder betryggende og nærmere fastsætter. Er den Tid, som første Gang er indrømmet Tiltalte og hans Forsvarer til at gjennemgaae Documenterne, ikke hertil tilstrækkelig, kan der tilstaaes dem en forlangt Udsættelse i dette Diemed, dog kun eengang. Forlanges fra deres Side yderligere Forhør i Sagen optagne, maa Retten afgjøre, hvorvidt dette kan indrømmes, og blive i saa Fald Udsættelse af disse nye Forhører, efterat være fremlagte i et Møde i Rigsretten, først at tilstille Tiltalte og hans Forsvarer og derefter i et senere Møde, efter af dem at være tilbageleverede, at afgive til Anklageren for at benyttes ved Sagens Udførelse i Forbindelse med de tidligere fremkomne Documenter og Beviser. Derimod har man ikke troet at burde indrømme Afgang til nogen yderligere Udsættelse af Sagen fra Anklagerens Side til flere Forhørs Optagelse, da han bør sørge for at Sagen fra hans Side er fuldstændig oplyst, forinden han første Gang afgiver Sagens Documenter, og han under de senere Forhør, der maatte blive optagne, har tilstrækkelig Leilighed til at faae alle de Punkter opklarede, hvorom han maatte troe at savne Dplysning.

Det er iøvrigt ikke undgaaet Dmærksomheden, at Sagen med Hensyn til disse forbedrende Handlinger og de fornødne Documenters og Bevisers Tilveiebringelse kunde ordnes paa en simplere Maade, naar der anordnedes et Udvalg af nogle af Rigsrettens Medlemmer med Rettens Formand i Spidsen, for hvem alt det i saa Henseende Fornødne kunde foretages; men dette er ikke fundet foreneligt med Rigsrettens Betydning og Vigtigheden af de Sager, der henhøre under samme. Hvad navnlig de Forhører angaae, som skulle optages enten over Tiltalte eller over Vidner, da ere disse af den Indslydelse paa Sagen, og Maa den, hvorpaa Forklaringerne afgives, kan faae en saadan Indslydelse paa Bedømmelsen af Sagen, at man ikke har kunnet tilraade, at de optages blot for et Udvalg af Rigsretten, hvorved den Høitidelighed, som bør finde Sted ved Rigsretsagernes Behandling, ogsaa væsentligt vilde tabes, hvorimod de, forsaavidt de ikke ere af en saadan mindre Betydning, at de kunne optages ved den Jurisdiction, hvorunder Vidnerne opholde sig, bør foregaae for den samlede Ret, for at alle dennes Medlemmer kunne opfatte Forklaringerne i deres hele Sammenhæng, og at det enkelte Medlem igjennem Formanden, der leder Forhøret, kan faae de yderligere Spørgsmaal fremsatte til Tiltalte eller Vidnerne, som han maatte ansee det hensigtsmæssigt at der forelægges disse, hvortil han vilde savne Leilighed, naar Forhøret ikke blev optaget for den samlede Ret. Man har derfor ikke troet at kunne bruge den Fremgangsmaade, der finder Sted i Norge, hvor, efter Reglementet af 18de September 1815 § 12, vel Tiltalte selv afhøres for den samlede Rigsret, men Vidnerne derimod efter Reglementets § 13 afhøres for et af Retten dertil udnævnt Udvalg, bestaaende af to af Lagthingets og eet af Høiesterets Medlemmer, tilligemed Rigsrettens Secretair, saaledes at